

juures midagi tegemist oli; ma arvan, ta on vist küll senna sisse oma äratagemise rohtu puistanud.“

„Õm, õm — see on tõesti imelik, aga ma ei tahaks seda ikka veel mitte uskuda. Minu juures ei mõju aga üldgi armastuse joof. Homme oota mind, nagu juba ütlesin, sõbra Hansu juures punkt kell 7, ja Liisa võib jääda senna, kus ta on.“ Nõnda lahkusivad sõbrad.

Teine päev ootas Zuban asjata Willemi tulekut. Kell lõi 7, 8 juba oli $\frac{1}{2}9$, sõbrast veel ei lõppu ega lõbinat. „Dot, ma peaks õige järele vaatama, kuhu ta on jäänud.“ Mõeldud — tehtud, jättis sõbraga jumalaga ja tõttas sõpra ülesotsima. Tee viis teda trahterist mööda. Senna jõudes, kuuleb ta lahtistest aknatest selgesti sõbra Willemi häält, kes nagu näha, ägedas tülis sellegiga olema pidi. Zuban astus sisse. Mis ta armas, oli ka tõesti tõsi. Willem tülitises tubliste ühe võera härraga, kuna teised tülitsejaid lahutada püüdsivad. Kuidas oli see aga lõik tulnud? Dots armas lugeja, seda saad kohe teada.

Willem oli kell 7 õigesti kodust wälja läinud. Ta sammus lõik tabtmise jõudu kottu wõttes kannis kindlalt trahterist mööda. Aga waewalt oli ta veel mõni sada sammu edasi läinud, kui ta korraga seisma jäi ja hooliga oma taskusid läbiotsima hakkas. „Õm, rahalott on mull,“ ümises ta taja, tubal ja tubaku kott kah, . . . tikutoos . . . nuga on alles, ja ometi . . . puudub midagi! . . . Aga mis siis dieti? . . . Tõesti, iseäralik. . . . Ma pean tõesti midagi kodu laua päale jätnud olema. . . . Peab küll ümber pöörama! . . .“

Ta pööris ka tõesti ümber, ehk ta küll mitte aru ei saanud, mis tal dieti waja läks. Nõnda oli ta Liisa trahteri

kohta jõudnud. Korraga kuuleb tema nagu siseti häält hüüdma: „Liisa trahter on sünul puudunud!“ Segaselt ja ilma tähelepanemata oli ta juba ukse lahti teinud ja sisse astunud. Kui nüüd lõbus Liisa temale õlut tõi, lästis ta teda, nagu see mood juba on, natukene pealt maitseada. Liisa mekkis natukene ja läks siis kohe jälle ära. Kramplikult tõstis ta klaasi ruttu suu weerele ja jõi just sealtamast kohast, kus enne seda Liisa roosa suukene üks filmopill seisnud oli. Kurwalt ja õhkades pani ta klaasi jälle laua peale tagasi. Tasakesti ütles ta aga enesele: „Willem! ei aita midagi, et sa wastu punnid! Nõid on sinule juba kord midagi klaasi sisse pannud ja seal oleks lõik wastuõrkumine asjata! . . .“

Liisa ajas sell ajal lõbusaste ühe reisija kaupmehega juttu. Nagu näha, meeldis temale noor, ilusais riietes härra. Wiinliku tähelepanemisega wabtis Willem nende poole. Nüüd pani võeras mees oma kae Liisa keha ümber ja jostistas talle midagi kõrwa sisse. Liisa hakkas heledalt naerma, aga jäi „hääbemata“ kõrwale — nõnda nimetas teda salaja Willem — üsna rahuliseft istuma. Willem tõmbas käed laua all ruskasse.

Häkitseft tuli muudatus. Kaupmees nähti sõbrutamises juba liig kaugele läinud olemat, sest häkitseft kargas Liisa ülesse ja kõlaw kõrwaloyš, wähest palju kõlawam kui see kaupmehele just meele järele olla võis, andis sellest kindlat tunnistust. Liisa kadus toast, kuna kaupmees rahuliseft istuma jäi, sigarit suitsutas ja pillawalt kiitles: „On aga tõesti üks wäte tüdruk! Nõnda soowin ma just teda. Rahju, et ma täna juba edasi reisima pean, muidu oleks ta homme juba minu kões!“